

“Cal posar fi a l'ocupació”

Ara fa un any, el líder xiïta Muqtada al-Sadr va concedir aquesta entrevista al setmanari 'Der Spiegel'. Hi explicava per què s'oposava “pacíficament” a la presència de tropes nord-americanes en territori iraquetà. Les seves declaracions de fa dotze mesos donen algunes claus sobre l'ideari d'Al-Sadr.

Exigeixen la retirada immediata dels “ocupadors americans”. Això no agreujaria la situació, caòtica de totes maneres, que viu l'Iraq?

— Tota ocupació és detestable. Com més temps els ocupadors passen en un país, més greus en són les conseqüències. Els americans han de desaparèixer, si no l'ona de violència ens desbordarà. Fem-los fora, millor avui que demà!

— No és precisament a l'inrevés? Si els americans no fossin al país esclataria una guerra entre bandes que donaria mil voltes a tot allò que ha passat fins ara.

— Els americans han estat la gota que fa vessar el got. No se'ls veu ni capaços ni amb voluntat de restablir la seguretat general, com ha demostrat l'atac del quarter general de l'ONU a Bagdad. Tampoc els atemptats contra clergues xiïtes aquí, a Najaf, semblen indicar que puguem esperar res dels soldats de Bush.

— Però no pot imputar l'atac a la central de l'ONU ni els atemptats terroristes als americans.

— Si els ocupants haguessin seguit una política de seguretat creïble no hauria passat una cosa així, ho diu tothom.

— Aquí, a Najaf, els americans no patullen, la mateixa ciutat percep la seguretat. És ben clar que els qui van planejar l'atemptat contra l'Aiatol·là eren rivals o partidaris de Saddam.

— Condemno enèrgicament aquest crim!

— Hi ha molts indicis que l'Al-Qaida de Bin Laden s'ha consolidat a l'Iraq.

— Seria una prova més de la incapacitat dels americans i de la necessitat que cal actuar i no desaprovechar el temps. Però nosaltres no podem desviar-nos de la nostra tasca principal: posar fi a l'ocupació.

— Amb violència? Al cap i a la fi disposen d'una milícia ben armada...

— ...No, no... No dono ordres de disparar. Cal expulsar els americans amb mitjans pacífics.

— Com s'ha de fer?

— Crides pacífiques, protestes en massa, una tasca política de convenciment. Ah, hi ha tants mitjans i maneres!

— Molts dels seus coreligionaris creuen que és útil deixar els americans al país fins que es perfilii una plataforma política.

— Una “plataforma política” regal dels americans? No em faci riure. Els soldats de Bush no han vingut a portar-nos la felicitat de la seva llibertat americana.

— Per què hi són?

— Washington tenia planejada aquesta ocupació de fa temps. Els americans tenen uns objectius d'allò més egoïstes, per això marxaran del nostre país just el dia en què els hagin complet.

— Acusa els americans de seguir una política colonial a l'Iraq?

— Sí, i no sóc l'únic que fa aquesta observació.

— Vostè tem un llarg període d'ocupació, però no desitja una resistència vio-

**“Els americans
tenen objectius
egoistes, per això
marxaran del
nostre país just
el dia en què els
hagin complert”**

lenta. Per tant, condemna els atacs a l'exèrcit dels Estats Units, que van en augment dia rere dia?

—Els partidaris del règim de terror enderrocats són criminals als quals tot iraquiana s'hauria d'enfrontar. Tota persona que recorre a les armes pel retorn de l'era de Saddam és un enemic del poble.

—El “consell de Govern” que s'acaba de nomenar s'afanya a encarrilar un futur democràtic...

—Quin club més penós! Aquestes 25 persones que ha nomenat el governador dels Estats Units, Paul Bremer, no representen l'Iraq de cap de les maneres.

— Moltes personalitats musulmanes prestigioses, sobretot de sectors dels seus coreligionaris xiïtes, col·laboren en aquesta nova comissió.

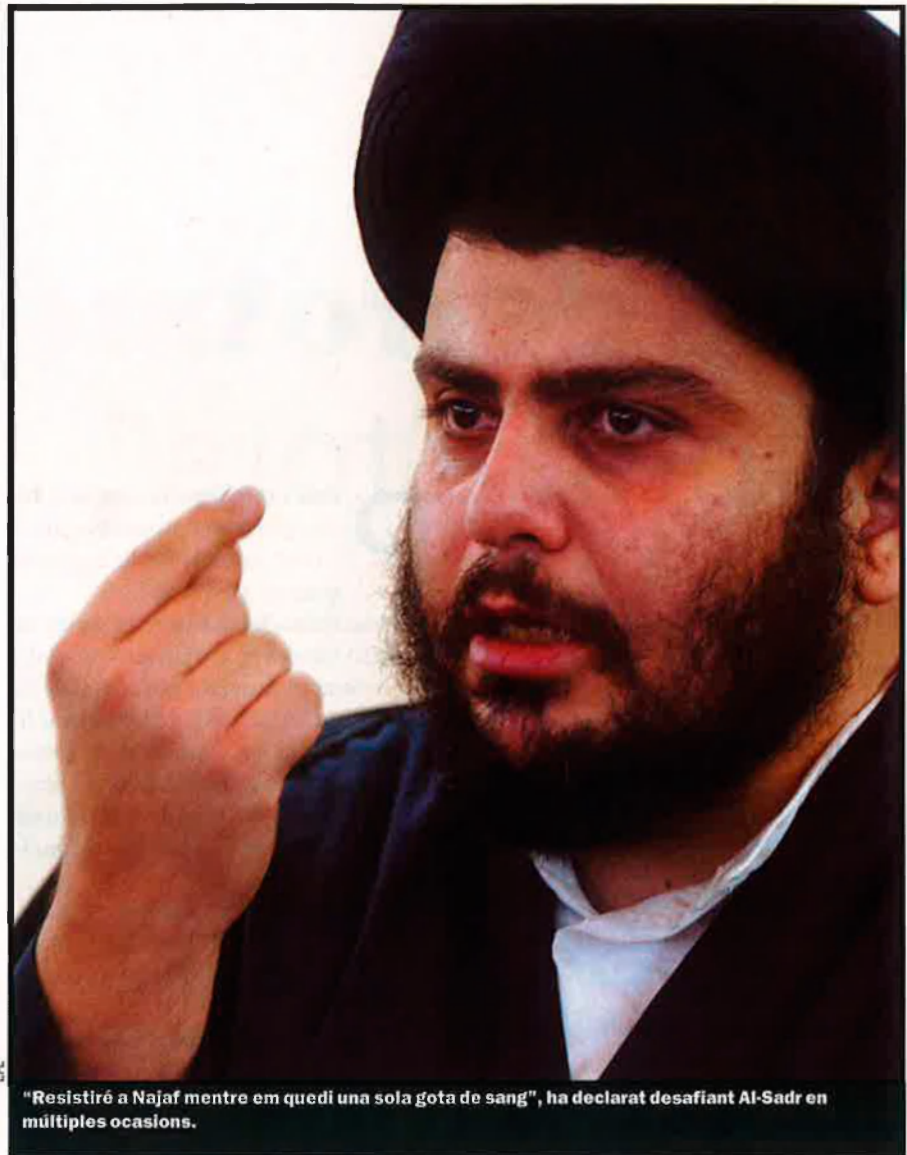
— Això no canvia el fet que no tenen la legitimitació del poble. No són responsables davant del poble, només informen i escolten Bremer

— Quina seria, doncs, l'alternativa política?

— La força d'ocupació ha d'organitzar unes eleccions en un futur immediat. La decisió sobre l'estructura política que volen els iraquians podria ser el començament. Però això ha de passar ara, no en algun moment del futur. Em sembla significatiu que els americans s'expressin d'una manera poc clara en aquest aspecte i no aporten cap dada concreta per a no comprometre's.

— El consell de Govern que acaba d'insultar prepara eleccions.

— Sí, sí, sí... Xerrameca sense fonament. No veu que la sola composició del “consell” ja és inacceptable per a qualsevol iraquiana decent?

“Resistiré a Najaf mentre em quedi una sola gota de sang”, ha declarat desafiant Al-Sadr en múltiples ocasions.

— Els xiïtes estan representats amb 13 dels 35 membres.

— No ho veig així. Protesto pel nomenament dels membres del consell pel cap de la força ocupant i de la manca de qualificació de molts dels membres. No hi ha ni un sol doctor de la llei de Najaf, això és una burla a la raó humana. No, aquest consell no és un començament, li farem boicot, per a nosaltres no existeix.

— Qui hauria de convocar les eleccions que vostè proposa?

— Polítics elegits pel poble.

— Què passaria si els americans deixessin que el poble ratifiqués els membres del consell?

— El poble no ha donar el vistiplau als dictats dels Estats Units, sinó que ha de

poder triar i votar els seus candidats. Qualsevol altra cosa és un frau i un abús del concepte de democràcia.

— Encara que sigui així, i com vostè també observa, el nou Iraq està amenaçat per un conflicte amb els kurds. Això podria frustrar tot aquest regateig polític que hi ha a Bagdad?

— Malauradament ja corre la sang, ho sé. Però si volem tenir una autèntica democràcia, és a dir, més que un règim d'ocupació guarnit de democràcia, també hem d'arribar a una solució amb els nostres compatriotes kurds. Al cap i a la fi, els kurds també són musulmans.

Volkhard Windfuhr

© Der Spiegel - EL TEMPS

Traducció: David Egea